

“Niemand gaat graag met honger slapen”

Het Belang van Limburg* - 03 Jan. 2017
Pagina 10

* Het Belang van Limburg/Hasselt, Het Belang van Limburg/Zuid-Oost, Het Belang van Limburg/Noord, Het Belang van Limburg/Zuid-West, Het Belang van Limburg/Genk, Het Belang van Limburg/Oost, Het Belang van Limburg/West

Leopoldsburg Wie geeft wat hij heeft, is waard dat hij leeft. Een spreuk die op het gehavende lijf van Chris Vrancken uit Leopoldsburg geschreven lijkt. Als invalide moet ze het naar eigen zeggen zien te rooien met 1.100 euro. Na aftrek van huur, elektriciteit, internet en whiskas voor haar vijf katten rest per maand nog 200 euro. “Je leert er naar leven.” Tussendoor stelt ze voedselpakketten samen, is ze vrijwilliger bij kansarmenvereniging Ons Centrum en zet ze zich in voor mishandelde en misbruikte kinderen. “Zij verdient wat erkenning”, luidt het. “Ach, ik doe graag goed voor de mensen”, zegt Chris.

Armoede is een rode draad doorheen Chris' leven. Een verhaal van elke euro meerdere keren omdraaien voor hem uit te geven. Momenteel woont ze in een eenvoudig huurhuisje in Leopoldsburg, niet ver van het station. “Let niet op de rommel, want het is hier een stort. Met van alles ben ik bezig.” Dat verklaart meteen voor een deel waarom ze zich inzet voor armenzorg. “Ik heb vroeger zelf in armoede geleefd. Als mijn kinderen de korsten van hun boterham terug mee brachten van school was ik tevreden. Dan had ik ook eten. Zij kregen thuis wel warm eten: voor hen zette ik alles opzij. Niet dat ik het nu financieel beter heb, maar dat interesseert me niet. Als ik elke maand rondkom en ik heb geen honger, dan is het goed. Ik woon alleen nu mijn dochters het huis uit zijn, en een man heb ik niet meer.”

Hoe komt het dat u maar 1.100 euro per maand verdient?

“Drie jaar geleden ben ik invalide verklaard. Mijn nek en rug zijn kapot. Het is opstaan en slapen gaan met pijn. Ik leer ermee leven. Eigenlijk zou ik een operatie moeten ondergaan in mijn nek, maar je moet dat financieel ook aankunnen. Zolang ik mijn hoofd nog kan draaien en mijn handen nog doen wat ze moeten doen, wacht ik er mee. Nu heb ik 1.100 euro. Trek daar de huur van 490 euro vanaf, de whiskas voor mijn vijf katten, internetaansluiting, belwaarde en 300 euro elektriciteit per maand en er blijft nog zo'n 200 euro over.”

300 euro voor elektriciteit? Heeft u een cannabisplantage?

“Neen, helemaal niet. Ik verwarm elektrisch. Bovendien draaien hier ook nog twee oude diepvriezers waarin ik voedsel bewaar om uit te delen. Dat loopt op. En dan verwarm ik het hier soms nog met mijn 'petrolvuurtje'. En ja, de deuren staan dikwijls open. Ik heb lucht nodig.”

Whiskas?

“Mijn vijf katten krijgen het beste. Daar wil ik niet op besparen.”

Hoe lukt het u om daarmee rond te komen?

“Je leert er naar leven he. Hoeveel kost een brood tegenwoordig? Twee euro? Voor mij is dat maar een halve euro. Ik ga naar de Delhaize en koop een brood van de dag daarvoor en steek een deel in de diepvriezer. Zo kom ik toch weer vier dagen verder.”

En toch kunt u nog voedselpakketten wegschenken. Hoe gaat dat in zijn werk?

“Dat komt vooral van mensen uit de buurt. Giften. Er zitten ook dingen tussen van mensen die noodpakketten krijgen van sociale diensten, maar met bepaalde dingen niets kunnen doen omdat ze het gewoonweg niet lusten. Veel mensen uit de buurt komen naar mij toe. Ze weten dat hun gift op een goede plaats terecht komt. Ik maak dan noodpakketten voor mensen die nog goedgekeurd moeten worden om voedselpakketten te krijgen. Niemand gaat graag met honger slapen. Soms gaat het ook om dingen die voor de hand lijken te liggen, maar het niet zijn voor iemand die nauwelijks iets heeft. Soms krijgen we in Ons Centrum taart van een lokale bakker. Als er dan wat over, dan zet ik dat op Facebook. 'Gratis af te halen'. Op twee uur tijd is alles dan weg. Er is zelfs een vrouwtje die een deel komt halen en het vervolgens in de buurt gaat uitdelen. Zoveel verborgen armoede is er hier in Leopoldsburg. Dat is niet normaal. We zitten hier ook fel geïsoleerd. Er is geen VDAB, geen ACV... Onlangs ben ik nog aangeklampt door iemand die me vertelde over een vrouw met twee kinderen die pas weduwe geworden was, maar niks heeft. Ik heb ze een pakketje bezorgd. Dan kan ze toch weer even verder.”

Hoe selecteert u dan de mensen die pakketten krijgen? Want het gebeurt allemaal sporadisch en op vrijwillige basis.

“De meesten kennen mij al en komen regelmatig. Ik probeer ook speelgoed en kledij in te zamelen. Op die manier hebben we met Freedom for Kids nog een mooi sinterklaasfeest kunnen organiseren voor een dertigtal kinderen.”

Freedom for Kids?

“Dat is een vereniging die opkomt voor seksueel misbruikte en mishandelde kinderen. Een jaar ben ik er nu bij. Ik heb er in mijn nabije omgeving ook mee te maken gehad.”

Wat doet die vereniging concreet?

“Freedom for Kids is een vzw van motorrijders en niet-motorrijders die zich inzet voor kinderen. Niet alleen mishandelde of misbruikte kinderen, ook die kinderen gepest worden. Wij zorgen voor psychologische ondersteuning voor de kinderen en ouders, begeleiden hen naar allerlei afspraken zoals de rechtbank bijvoorbeeld. Ook organiseren we een kinderdag en evenementen waarbij de kinderen hun problemen even kunnen vergeten. Ik help op die evenementen, en zamel allerhande goederen in. Onder de naam van Freedom for

Kids heb ik zelf ook een bestelwagen vol spullen ingezameld voor de slachtoffers van de aardbeving in Italië. Speelgoed, kledij, pasta, rijst... Er is me veel gebracht na een oproep op Facebook. Met de hulp van Hells Angels Genk is het naar daar gebracht.”

Bent u een Hells Angel?

“Dat kan als vrouw niet. Ik heb ook geen colours (zwarte leren jack met het logo van de motorclub, nvdr). Zelfs geen rijbewijs of een motor. Je kan je ook zo in het wereldje begeven, wat ik al jaren doe. Op die manier ben ik wel bevriend geraakt met de voorzitter van Freedom for Kids. Ik help mee de herdenkingsrit organiseren voor de verongelukte kinderen van het busongeval in Sierre.”

Herdenkingsrit?

“Een idee van mijn jongste dochter. Toen ze het nieuws hoorde, zei ze 'Kunnen we niks doen? Jij zit in de motorwereld. Als we nu eens rit organiseren naar het herdenkingsteken'. Zo zijn we ermee begonnen. We vertrekken vanuit Leopoldsborg voor een tocht naar Lommel. De opbrengst gaat naar het goede doel. Niet naar de nabestaanden. Voor hun is het een wonde die elk jaar weer opengereten wordt. Dat kan ik begrijpen.”

Over Ons Centrum hebben we het nog niet gehad. Wat doet u daar?

“Dat is een vereniging die zich inzet voor maatschappelijk kwetsbare mensen, vooral kansarmoede. Gedurende vier dagen per week zijn er tal van activiteiten en workshops. Vooral in de creanamiddag kan ik me als vrijwilliger uitleven. In februari beginnen we met een kookworkshop. Budgetvriendelijk koken. We leren de bezoekers dan onder meer wat ze kunnen doen met het eten dat ze terug vinden in de voedselpakketten. In die pakketten zit bijvoorbeeld karnemelk. Wie drinkt dat nu? Daar gaan we iets mee doen.”

Wat doet die tatoeage met 666 in uw nek?

“Het kan verwijzen naar de zesde maand uit 1966, toen ik geboren ben. Maar eigenlijk is het the number of the beast (het nummer van de duivel, nvdr). Ze noemen mij in de motorwereld 'slecht vel'. Omdat ik voor niemand mijn mond hou. Mijn hersenen liggen op mijn tong. Ik zeg wat ik denk. Klikt het niet, dan botst het maar. Of dat nu een man is of een vrouw, speelt me geen rol. Ik kan mijn mond niet houden.”

Hoe bent u erbij gekomen om dit allemaal te doen?

“Ik ben 50 jaar, alleen en moet naar niemand meer omkijken behalve naar mijn katten, mijn kinderen en mijn kleinkind. Mijn contact met de buitenwereld bestond enkel uit Facebook. Nu kom ik weer onder de mensen en sluit ik me niet langer thuis op.”

Hoe lukt het u om positief in het leven te staan?

“Je moet. Je moet lachen. Als ik zit te wenen, wat schiet ik daar dan mee op? Niks. Omdat ik zelf niks heb van mijn leven, wil dat niet zeggen dat ik geen andere mensen kan helpen.”

Geert HOUBEN

Copyright © 2017 Concentra. Alle rechten voorbehouden